

øret eller i mere Løsøre end den, der har rekvireret Auktion, kan komme med og faa sine Udgifter dækkede under Auktionen. Det har staaet mig klart, at naar en saadan Auktion skal afholdes, hvor Panthaverne have forskelligt Pant, den ene i Ejendommen og den anden i Ejendommen med Løsøret, maa der, navnlig naar den sidste er sekundær Panthaver, finde alternativt Opraab Sted, saa at man ved Bnd ved alternativt Opraab kan faa konstateret, hvor meget Ejendommens Værdi forøges ved Sammenhængen med Løsøregenstandene. Det er noget, man tit kender ved Auktioner; det er den Maade, hvorpaa man løser saadanne Kollisioner, hvor Panthaverens Pant ikke er ganske identisk. Det er ikke udtalt udtryffeligt, og jeg tror heller ikke, at det behøver at siges. Vi have heller ikke været blinde for, at naar der staa i Slutningen af vort Forslag, at de Omkostninger, som den sidste Udlægshaver foranlediger ved sin Retsforfølgning, skulle medregnes under de Omkostninger, som det paalægges Røberen at udrede, kan man tænke sig den Mulighed, at den Forøgelse i Provenuet, i Auktionsbuddet, som bevirkes ved, at disse Løsøregenstande ere komne med, ikke er saa stor, at den kan dække de Omkostninger, som denne Udlægshaver har bevirket. Men jeg tror, at det vil være overmaade faa Tilfælde, i hvilke et saadant Forhold vil indtræde, og at Løsøret vil næsten altid være af saa megen Værdi, at det langt overstiger Befordringerne ved det Udlæg, der er gjort hidt. — Jeg tror altsaa, at man kan se bort derfra som en blot teoretisk Mulighed, der forhaabentlig aldrig vil indtræde. Min ærede Medforslagsstiller og jeg ønske imidlertid at høre den ærede Justitsministers Udtalelse herom. Hvis den ærede Justitsminister mener, at navnlig Slutningen af Endringsforslaget ikke er fyldestgørende affattet, og at det navnlig deri skulde fremhæves, at hele denne Forfølgningsmaade maatte føre til et alternativt Opraab, og at der skulde tages visse Reservationer med Hensyn til, at Omkostningerne skulde kunne paalægges Røberen, skulle vi være meget villige til at tage vort Forslag tilbage, i Haab om, at den ærede Justitsminister vil erkende, at det er en Mangel ved Lovforslaget, som vi have søgt at raade Bod paa, og som man vist ikke tør lade staa, naar Loven gaar endelig fra Rigsdagen. Vi haabe da, at det maa lykkes den ærede Minister til 3dje Behandling at fremsføre et Endringsforslag, som fyldestgør det Formaal, for hvilket vort Forslag er stillet.

Med Hensyn til de af den ærede Justitsminister stillede Forslag skal jeg kort sige,

at de to første Forslag utvivlsomt ere Forbedringer ved Loven. Forslaget Nr. 3 kommer mig derimod at være noget tvivlsomt i sit Princip. Der forlanges altsaa her, at en Person, som mener at have Ret til at standse en Auktion, som mener, at Auktionen er i Strid med hans Ret, og derfor ønsker at appellere den Kendelse, Auktionsdirektøren affiger, ikke skal kunne standse den Auktion, som maaste uigenfaldelig vil tilføje ham, et uopretteligt Tab, eller rettere, at han for at kunne faa Udgang til at appellere med den Virkning, at Auktionen standses, skal stille positiv Sikkerhed for et Tab, som mulig kan blive meget stort. Med andre Ord, naar den Mand ikke kan stille denne Sikkerhed eller ikke vil løbe den Risiko, som er forbunden dermed, skal han være afstaaen fra at appellere, at anvende dette Retsmiddel mod en Kendelse af en Auktionsdirektør. Det er tvivlsomt i Princippet, thi det er noget, vi ikke kende i vor Retspraksis, i alt Fald er det kun meget sjældent, at en Appel bliver betinget af, at der stilles en vis Sikkerhed. Hvorvidt, naar Sagen kommer til Paakendelse i den overordnede Instans, følger af, at det viser sig, at den der har standset en saadan Retshandling, har haft Ret, bliver den, at han foruden at bære Prosesomkostningerne ogsaa skal bære det Tab, som Auktionens Standstning maatte medføre, maa man overlade Appeldomstolen at afgøre, men at han afstører den paagældende fra at bruge det Retsmiddel, naar han ikke kan eller vil stille Sikkerhed, forekommer mig at være noget ekstraordinært. Selvfølgelig er Meningen med, at han skal stille Sikkerhed, kun den, at for saa vidt hans Appel viser sig ugrundet, skal han bære Tabet, men ikke den, at han skal bære Tabet, blot fordi der kommer et saadant. Det maa han i hvert Tilfælde; Appellen skal ske for hans Regning og Risiko. Meningen maa naturligvis være, at hans Paakaan skal vise sig urigtig og uret. Men det kan ved Appelinstansen vise sig, at Spørgsmaalet er overmaade tvivlsomt, og at man altsaa ikke kan fortænke Manden i, at han har villet have højere Rets Dom for, om han eller hans Modpart har Ret.

Jeg har desværre endnu nogle Bemærkninger at gøre, idet jeg ønsker at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa og bede ham tage under Overvejelse til 3dje Behandling, om Bestemmelsen i §§ 47 og 48 kan blive staaende, jaaledes som den staaer. Jeg beder undskyld, at jeg ikke kom frem dermed ved 1ste Behandling; men det er ikke let at overse Indholdet af Paragrafferne, naar man ikke har set Behand-